

23

**PANOPTIKON-
TEATRET**

3 - VESTERBROGADE - 3

PROGRAM

1.

Onkel og Nevø.

Professor Tarm har taget sin Nevø Kai til sig som sin egen Søn, lidet anende, at Kai misbruger hans Gæstfrihed paa den skammeligste Maade ved at gøre Stormkur til hans unge smukke Hustru, Irma, der ikke er uvillig til at laane den kønne unge Mand Øre til hans glødende Kærlighedserklæringer, især da Professoren interesserer sig mere for sit Laboratorium end for sin unge Kone. En Dag erfarer Professoren imidlertid ved Selvsyn den frygtelige Sandhed, og dybt bedrøvet begraver han sig i sit Laboratorium. Her opsøger Kai ham for at faa et Opgør med ham, men Modet svigter ham i det afgørende Øjeblik, og da Irma netop i det samme kalder paa Professoren, faar Kai ikke Lejlighed til at komme frem med sin Tilstaaelse. Men medens Professoren er inde og afgøre et husligt Mellemværende med Fru Irma, slaar den djævelske Tanke ned i Kai, at han ved at komme et Par Draaber af en hurtig virkende Gift, som Professoren lige har eksperimenteret med, i Professorens Vandglas, vil kunne rydde ham af Vejen, saa han og Irma uhindret kan dyrke deres Kærlighed. Netop som han har bragt sin ulykkelige Tanke i Praksis, kommer Professoren tilbage, hvorefter Kai, plaget af sin onde Samvittighed, skyndsomst forlader Laboratoriet. Professoren har imidlertid af Kais forstyrrede Optræden fattet Mistanke og ser til sin store Forfærdelse, at denne ikke er ubegrundet, men han mener dog, at han, før han foretager sig noget nærmere, vil prøve, om Kai virkelig elsker hans Hustru. Hurtig kaster han den klare Gift bort og fylder Glasset med rent Vand. Kai og Irma er imidlertid bleven enige om, at det bedste for dem er at tilstaa for Professoren, at de elsker hinanden, og de gaar derfor sammen ind i Laboratoriet. Nu er Tiden inde for Professoren til at prøve Kai. Langsomt tager han en Slurk af Glasset, medens han stadig holder Øje med Kai, der er segnefærdig af Nervøsitet, men ikke gør Mine til at ville hindre ham i at tømme

den formentlige Gift. Irma vil skrifte for sin Mand, men Tungen klæber fast i Halsen paa hende. Hun beder sin Mand om en Smule Vand, og beredvillig rækker han hende Glasset, medens hans Øjne er stift hæftede paa Kai, der nu i største Rædsel slaar Glasset ud af Irmas Haand, inden hun har ført det til sine Læber. Da forstaar Professoren, at det virkelig var Alvor, og uden Skaansel jager han Nevøen paa Porten, medens Irma, da hun ser, hvor fortvivlet hendes Mand er, angergiven beder om hans Tilgivelse, som han er højmodig nok til at skænke hende.

2.

En Hjemkomst.

Den gamle Pastor Barfod er i et voldsomt Oprør. Hans Søn Axel er i den senere Tid begyndt at gaa ud om Natten, medens han ganske forsømmer Studierne. I Nat har han heller ikke været hjemme, og da han endelig kommer hjem, er det i en Tilstand, som mindst af alt passer i et ærværdigt Præstehjem. Samtidig vil Uheldet, at den gamle Præst modtager en ukvitteet Regning fra et Modemagasin paa en Del Varer, som Axel gavmildt har skænket sin Veninde. Det kan nok være, at Pastor Barfod er vred, men det ser ikke ud til, at hans Tordentale gør noget stærkere Indtryk paa Sønnen. Men for ligesom at sætte Kronen paa Værket, kommer der en fattig Arbejdsmand op til Præsten med sin lille Datter og fortæller, at Axel har stjaalet 15 Kr. fra Barnet samme Morgen. Det er den gamle Præst for meget. Harmdirrende jager han Sønnen ud af Huset, han vil aldrig se ham mere. Aldrig saa snart har Sønnen forladt sit Fædrethjem, før den gamle Præst synker død om i sin Kones Arme. Sindsbevægelsen og Sorgen har dræbt ham.

Nogle Aar efter finder vi Axel drivende rundt paa Boulevarden uden Maal og Med. Han ser meget havareret ud, og han har derfor ikke noget imod at lade sig traktere af en Kammerat, han tilfældig træffer. Men Kammeraten har selvfølgelig en Hensigt med sin Gavmildhed. Han foreslaar Axel at deltage i et Indbrud, og efter megen Modstand indvilliger Axel tilslut i at hjælpe ham. De udfinder sig en hyggelig lille Villa i Byens Udkant til Operationsbasis, og samme Aften iværksætter de deres Plan. Kammeraten holder Vagt udenfor, medens Axel kryber ind i Villaen, men aldrig saa snart er han kommen indenfor, før han hører nogen komme. Hurtigt skjuler han sig under Sengen, men snart efter er han opdaget og staar nu Ansigt til Ansigt med sin Søster. Han har jo ingen Anelse om, at hun og Moderen efter Faderens Død er flyttet fra den gamle Præstegaard og hen i den lille Villa. Da Kammeraten hører, hvordan Søgen hænger sammen, lusker han af, medens Søsteren fører Axel op til Moderen, der jublende trykker sin Dreng ind til sit Hjærte.

Du skal ikke solde!

Hr. Knold har været ude paa et frygteligt Sold og naa'r først hjem til sin kære Ægtehalvdel Kl. 6 om Morgen. Stille som en Mus lister han sig i Seng, uden at Konen mærker noget, men allerede et Par Timer efter vækkes Hr. Knold af sine søde Drømme. Han skal paa Kontoret. Det kan nok være, han faar travlt; men Hastværk er Lastværk, siger man, og navnlig Dagen efter et Sold. Det maa Hr. Knold sandelig bekende. Lige fra det Øjeblik, han vandrer hjemme fra, og til han atter vender hjem og dumper ned midt i Konens Kaffeselskab, har han kun lutter Genvordigheder, men Hr. Knold bærer dem som en Mand. Dog varer det vist noget, før Hr. Knold igen skal ud paa Sold.

ONKEL OG NEVØ

Die Stunde der Versuchung

BERLIN SW 48
Telegr.: 'Nordfilm'

Nordische Films Co., G.m.b.H.

Friedrichstr. 13
Teleph.: Mpl. 10191

Friedrichstr. 13 993

Die Stunde der Versuchung

Professor Jürgens hat seinen Neffen Georg wie seinen eigenen Sohn aufgenommen, ohne zu ahnen, daß dieser sein Vertrauen auf die schändlichste Weise mißbrauchen wird, und seiner jungen Frau aufs eifrigste den Hof macht. Dieselbe ist auch nicht abgeneigt, den glühenden Liebeserklärungen des jungen Mannes Gehör zu schenken, besonders da der Professor sich viel mehr mit seinem Laboratorium als mit seiner jungen Frau beschäftigt. Eines Tages entdeckt aber der Professor selbst die traurige Wahrheit, und tief betrübt zieht er sich in sein Laboratorium zurück. Georg sucht ihn hier auf, um mit ihm über die Sache zu sprechen, aber schließlich hat er doch den Mut nicht? Der Professor wird gerufen, und Georg erhält keine Gelegenheit für sein Geständnis. Während der Professor fort ist, fällt ihm plötzlich der teuflische Gedanke ein, daß ein paar Tropfen des Gifts, mit welchem der Professor soeben experimentiert hat, denselben aus dem Wege räumen könnten, so daß sie sich ungehindert lieben könnten. Schnell gießt er ein paar Tropfen ins Wasser des Professors, und kaum hat er es getan, als dieser zurückkehrt. Georg eilt aus dem Zimmer, und der Professor hat sogleich Verdacht, als er sein verwirrtes Benehmen bemerkt. Er entdeckt sofort das vergiftete Wasser, um aber sicher zu sein, beschließt er, Georg auf die Probe zu stellen. Schnell ersetzt er das vergiftete Wasser mit frischem Wasser und sobald er fertig ist, tritt seine Frau mit Georg ein. Sie haben nunmehr beschlossen, dem Professor zu sagen, daß sie sich lieben. Jetzt ist die Stunde gekommen, um Georg zu prüfen. Langsam trinkt er aus dem Glase, ohne daß dieser es zu hindern sucht, obgleich er aussieht, als möchte er vor Angst umsinken. Der jungen Frau ist auch nicht wohl. Sie bittet ihren Mann um etwas Wasser, und er reicht

ihr bereitwillig das Glas; aber im tiefsten Entsetzen schlägt ihr Georg das Glas aus der Hand, ehe sie es an die Lippen geführt hat. Dann versteht der Professor, daß es Ernst ist, und ohne Mitleid weist er dem Neffen die Tür. Als die junge Frau den Kummer ihres Mannes erblickt, bittet sie reuevoll um seine Verzeihung, die er ihr auch großmütig schenkt.

Erscheinungsdatum: 29. Juni

Mk. 345,—

Der Verschollene

Es geht dem jungen talentvollen Kunstmaler Otto Bang, so wie es so vielen anderen gegangen ist — erst nach dem Tode den Ruhm und die Ehre zu erreichen, für die sie ihr ganzes Leben gekämpft haben. Eines Tages, als die Armut ihn besonders drückt, beschließt er, seiner Frau zu schreiben, daß er des Lebens müde ist und für eine Zeit verschwinden will. Es geht gerade so, wie er es erwartet hat. Kaum haben die Zeitungen sein Verschwinden mitgeteilt, so strömen das Geld und die Anerkennung von allen Seiten über seine vermeintliche Witwe ein. Seine Bilder werden zu fabelhaften Preisen verkauft; seinem Andenken wird gehuldigt, kurz: er gehört jetzt zu den Ersten der Nation.

Zu dieser Zeit kehrt Bang zurück. Freilich erregt auch „Der liebe Verstorbene“ bei seiner Heimkehr Sensation, aber er wird von seiner Frau und kleinen Tochter mit der größten Freude empfangen, und jetzt versteht er, daß das Leben der Mühe wert ist.

Erscheinungsdatum: 29. Juni

Mk. 285,—

Professor Tarm har taget sin Neve Kai til sig som sin egen Søn, lidet anende, at Kai misbruger hans Gæstfrihed paa den skammeligste Maade ved at gøre Stormkur til hans unge smukke Hustru, Irma, der ikke er uvil- lig til at laane den kønne unge Mand Øre til hans glødende Kærligheds- erklæringer, især da Professoren interesserer sig mere for sit Labora- torium end for sin unge Kone. En Dag erfarer Professoren imidlertid ved Selvsyn den frygtelige Sandhed, og dybt bedrøvet begraver han sig i sit Laboratorium. Her opsøger Kai ham for at faa et Opør med ham, men Modet svigter ham i det afgørende Øjeblik, og da Irma netop i det samme kalder paa Professoren, faar Kai ikke Lejlighed til at komme frem med sin Til- staaelse. Men medens Professoren er inde og afgøre en husligt Møllehvøren de med Fru Irma, slaar den døvelske Tanke ned i Kai, at han ved at kom- me et Par Draaber af en hurtig virkende Gift, som Professoren lige har eksperimenteret med, i Professorens Vandglas, vil kunne rydde ham af Vejen, saa han og Irma uhindret kan dyrke deres Kærlighed. Netop som han har bragt sin ulykkelige Tanke i Praksis, kommer Professoren tilbage, hvorefter Kai plaget af sin onde Samvittighed, skyndsomst forlader La- boratoriet. Professoren har imidlertid af Kais forstyrrede Optreden fattet Mistanke, og ser til sin store Forfærdelse, at denne ikke er ube- grundet, men han mener dog, at han før han foretager sig noget nærmere- vil prøve, om Kai virkelig elsker hans Hustru. Hurtig kaster han den klare Gift bort, og fylder Glasset med rent Vand. Kai og Irma er imidde- tid bleven enige om, at det bedste for dem er at tilstaa for Professoren, at de elsker hinanden, og de gaar derfor sammen ind i Laboratoriet. Nu er Tiden inde for Professoren til at prøve Kai. Langsomt tager han en Slurk af Glasset, medens han stadigt holder Øje med Kai, der er segnefø- dig af Nervøsitet, men ikke gør Mine til at ville hindre ham i at tom- me den formentlige Gift. Irma vil skrifte for sin Mand, men Tungen klæber fast i Halsen paa hende. Hun beder sin Mand om en smule Vand, og bered- villig rækker han hende Glasset, medens hans Øjne er stift hæftede paa Kai, der nu i største Rædsel slaar Glasset ud af Irmas Haand, inden hun har ført det til sine Læber. Da forstaar Professoren, at det virkelig var Alvor, og uden Skaansel jager han Neven paa Porten, medens Irma, da hun ser, hvor fortvivlet hendes Mand er, angergiven beder om hans Tilgivelse, som han er højmodig nok til at skænke hende.

Oncle et neveu.

Le professeur T. a élevé son neveu Étienne comme son propre fils, sans se douter que celui-ci abuserait un jour indignement de sa bonté, en faisant la cour à sa jolie jeune femme, Madame Irma qui ne décourage point l'amour du jeune homme, d'autant plus que le professeur s'intéresse beaucoup plus à son laboratoire qu'à sa jeune femme. Mais un jour le professeur apprend la triste vérité, et désolé, il se retire dans son laboratoire. Étienne va le trouver pour lui donner une explication, mais au moment décisif le courage lui fait défaut, et comme à l'instant même Madame Irma appelle son mari, Étienne manque l'occasion de faire l'aveu de sa faute. Pendant que le professeur s'entretient avec sa femme dans le salon, Étienne conçoit subitement une idée monstrueuse: il sait qu'en versant dans le verre du professeur quelques gouttes d'un violent poison avec lequel celui-ci vient de faire une série d'expériences, il le tuera net, et pourra alors épouser Madame Irma. A peine a-t-il exécuté sa funèbre résolution que le professeur rentre au laboratoire que Étienne quitte de suite tourmenté de sa mauvaise conscience. Cependant de la mine troublée d'Étienne, le professeur conclut que quelque chose d'extraordinaire vient de se passer, et la découverte qu'il fait, le remplit d'épouvante, mais avant de faire des démarches contre Étienne, il décide de tâcher de savoir si celui-ci aime vraiment sa femme. Vite il vide le verre au poison, et la remplit d'eau fraîche. Sur ces entrefaites Étienne et Irma qui sont convenus avouer leur amour au professeur entrent au laboratoire. Pour le professeur le moment est venu de mettre Étienne à l'épreuve. Lentement il porte le verre à ses lèvres et avale une gorgée de son contenu tout en ayant l'oeil sur Étienne. Celui-ci, bien qu'il se sente près de défaillir, ne bronche pas. Irma veut tout avouer, mais sa langue s'attache à son palais et elle n'a que la force de demander un peu d'eau à son mari qui lui tend immédiatement le verre en regardant fixement Étienne. D'un revers de main celui-ci lance au loin le

verre avant qu'Irma ait eu le temps de l'approcher de ses lèvres.
Alors le professeur comprend que son neveu est vraiment amoureux de sa femme, et le chasse avec colère de sa maison. Irma est prise de remord et demande humblement pardon à son mari qu'elle n'a jamais cessé d'aimer. Comprenant de son côté qu'il n'est pas tout à fait sans faute dans ce qui vient de se passer, le professeur pardonne à sa femme.

- - - - o o o o o - - - -

Telephon Amt 1: "Nordisk"
FRIEDRICHSTRASSE 13
BERLIN S.W. 18
Telephon Amt IV 1016

NEW YORK MOSCOW
BERLIN WIEN LONDON GENOVA
KOPENHAGEN
FILMS-KOMPAONI
v/2 NORDISK